

Hoofdstuk 1

“Pap?” roept Ton met haar hand nog aan de deurklink. Met een automatisch gebaar hangt ze haar omslagdoek aan de kapstok. “Papa?!”

Ze loopt door naar de keuken en schenkt zich een glas wijn in op weg naar de kamer. Vanuit de hal roept ze bij de trap naar boven nog een keer haar vader. Als ze niets hoort, loopt ze terug naar de keuken en bergt alvast de boodschappen van het aanrecht in de kasten.

Aan de keukentafel nipt ze in gedachten aan haar glas.

Waar blijft die man? Geen briefje zoals anders op het kastje in de hal. Het is al zes uur. Voorzichtig legt ze het vlees in de gesmolten boter en gooit de deur open naar de tuin. “Pap?”

Een hoogvliegende meeuw krijst terug.

Met een zucht dekt ze de tuintafel. Papa eet graag buiten. Sinds hij de veestapel van de hand moest doen, heeft het weidse uitzicht over de graslanden van het boerenbedrijf iets melancholisch. De regelgeving had de bedrijfsvoering dusdanig onmogelijk gemaakt, dat er geen boterham meer in zat. De regering had hem ruimhartig gecompenseerd.

De pergola filtert het zonlicht op het terras. Ton vleit het geblokte tafelkleed uit op de tuintafel. Ze zet de borden met het bestek tegenover elkaar. Achteloos valt haar blik op het bundeltje kleren bij

de ligstoel onder de parasol in het gras. Ze schrikt. Dat is niks voor pa.

Een diepe frons tekent haar voorhoofd. Pa vouwt zijn kleren altijd netjes op. Ook als hij een duik in het zwembad neemt. Ze speurt langs de rand. Het water is als een spiegeltje.

Ineens is het of een ijzeren hand in haar hart knijpt. Er klopt iets niet. Een gejaagd gevoel maakt haar onrustig. Snel tikt ze de kookplaat op de laagste stand en neemt met grote passen twee treden tegelijk naar boven. Mogelijk is hij in slaap gevallen of niet goed geworden?

De hele bovenverdieping ademt een doodse stilte. Papa's schoenen staan keurig voor de kast. Het bed is strak opgemaakt.

Normaal houdt ze van de rust op het platteland. Nu is hij haar vijand. Ze loopt naar de grote schuur. Papa's auto staat er gewoon. Het is of het kraken van de deur over haar hart schraapt.

"Geen paniek, geen paniek," zegt ze steeds hardop tegen zichzelf als ze de voordeur weer inloopt.

Nog een keer roept ze in de hal heel hard: "Papaaaa!" Het tapijt op de trap neemt haar stem gevangen en het geluid sterft weg.

In de keuken tikt ze de kookplaat helemaal uit. In de kamer zet ze de tv aan om de stilte te vermoorden. Ze laat zich op de bank vallen om meteen weer op te springen. "... veel mensen zijn verdwenen..." Hoort ze dat nu goed?

Snel zet ze het geluid harder. *In het Nieuws* heeft weer eens een